

UNA AVENTURA INESPERADA

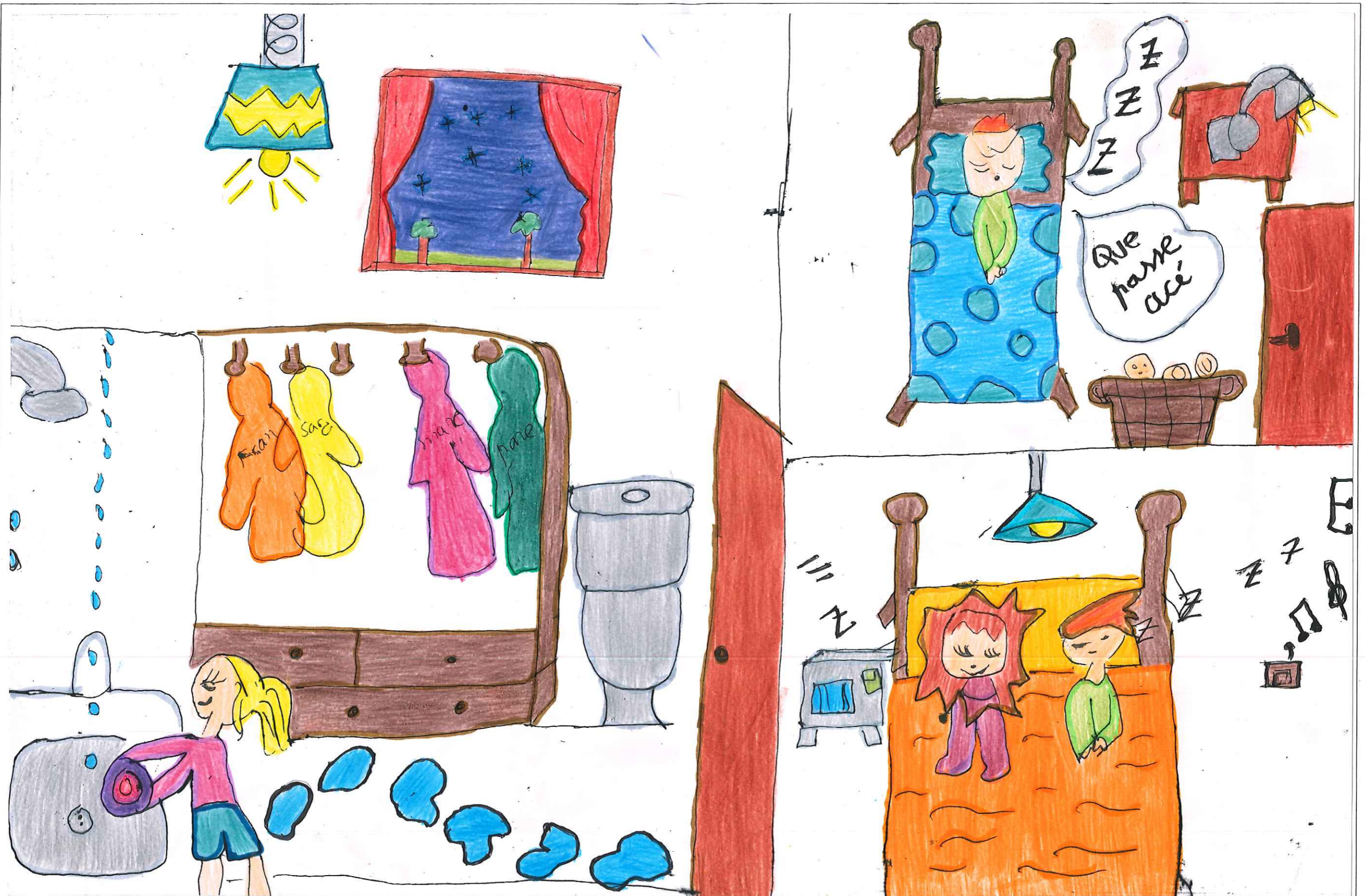

• Història inventada per
l'alumnat de 5èA del curs 20-21.
• Història il·lustrada per la línia A
del centre al curs 21-22.
CEIP CARLES SALVADOR

La setmana passada va succeir una cosa molt estranya: quan estava dormint molt a gust amb el meu **llençol** favorit, de colp vaig escoltar un soroll que feia «Plop, plop!»; i jo, clar, em vaig espantar. Em vaig apropar lentament al bany i em vaig adonar que les **canonades** del bany gotejaven. Disculpeu, però encara no m'he presentat: em dic Sara, tinc 10 anys i visc a Castelló de la Plana. Tinc un germà bessó insuportable, o almenys ho és per a mi, que es diu Fran i té el cabell roig i rull com jo. En canvi, els seus ulls són blaus i els meus verds. Bé, i també es una miqueta més alt que jo.

El soroll de les gotes i el que vag fer jo col·locant un **llibrell** baix per a recollir tota l'aigua, van despertar a Fran. Com és tan porgós, es va amagar baix del seu llençol que, per cert, feia olor a **poliol** perquè l'havien llavat amb un suavitzant de plantes aromàtiques. Aquesta oloreta el va tranquil·litzar i es va adormir de nou. Jo vaig anar a despertar els meus pares i ells van tancar la clau del pas d'aigua del pis. Almenys podríem dormir tranquils!

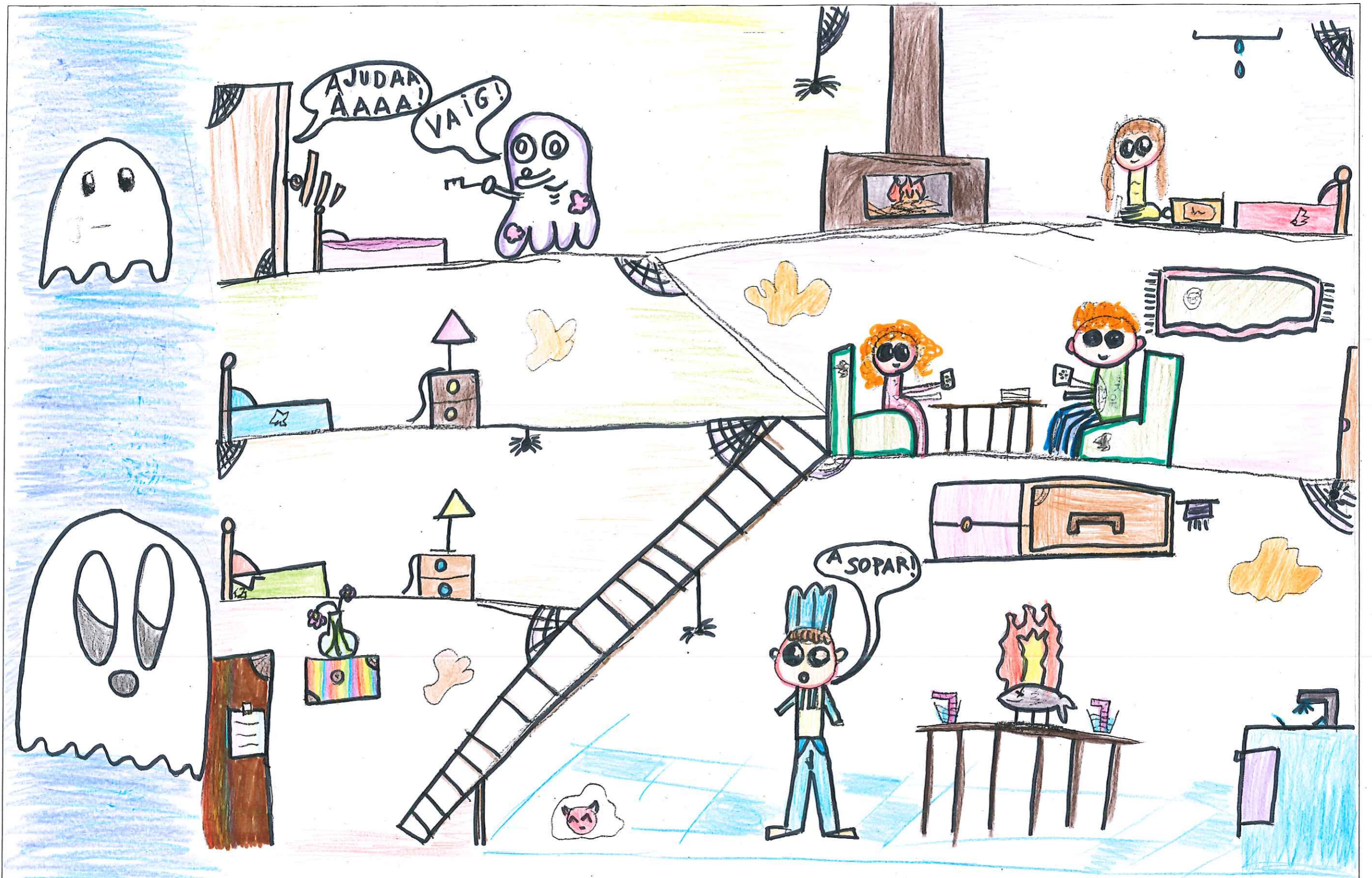
L'endemà pel matí vam trobar que l'**aixeta** de la cuina també estava trencada; així que mon pare va cridar al manyà i ell, després de fer una revisió, ens va dir que seria una bona idea marxar de casa uns dies perquè hi havia problemes amb la distribució de l'aigua i calia arreglar-los el més aviat possible.

Ma mare va telefonar a la seua cosina Pepa per a poder anar al mas familiar i quedar-nos allà mentre arreglaven les canonades. Com que va dir que no hi havia cap problema, vam preparar la mini mudança, i quan ja estàvem llestos per al viatge, vam començar el camí. Quan estàvem més o menys a la meitat del camí, vaig vore una cosa estranya i una mica transparent al cel. Ni el pare, ni la mare, ni Fran l'havien vist, així que jo vaig anar la resta del camí un poc preocupada.

Vam arribar al mas i com era de nit, vam haver d'encendre una **espelma** per veure millor. Vam cridar al timbre però ningú no responia. Vaig vore que hi havia una finestra oberta al costat de la porta de l'entrada i el meu germà es va colar. Ens va obrir des de dins i tots vam entrar. I de colp, es van encendre els llums i la tia Pepa va aparèixer baixant per les escales, que eren ben antigues i estaven rovellades. En aquell moment no sabia el per què, però la tia Pepa no volia que l'abraçarem i no deixava que la tocarem. Simplement ens va saludar amb la ma i ens va deixar ben clara una norma: que no obrirem l'armari que hi havia a la seua habitació.

Mentre el meu pare preparava el sopar i la meua mare desfeia l'equipatge, Fran i jo vam estar jugant a les cartes amb la tia Pepa. Fran va guanyar totes les partides i més tard, mentre sopàvem, ens va confessar que havia fet **garrama**. El sopar va ser **llobarro**, que ens encantava a tots, i com què cremava molt, molt però que moltíssim, davall de la paella on els va cuinar el pare vam haver de ficar una **llassa** per a protegir la taula.

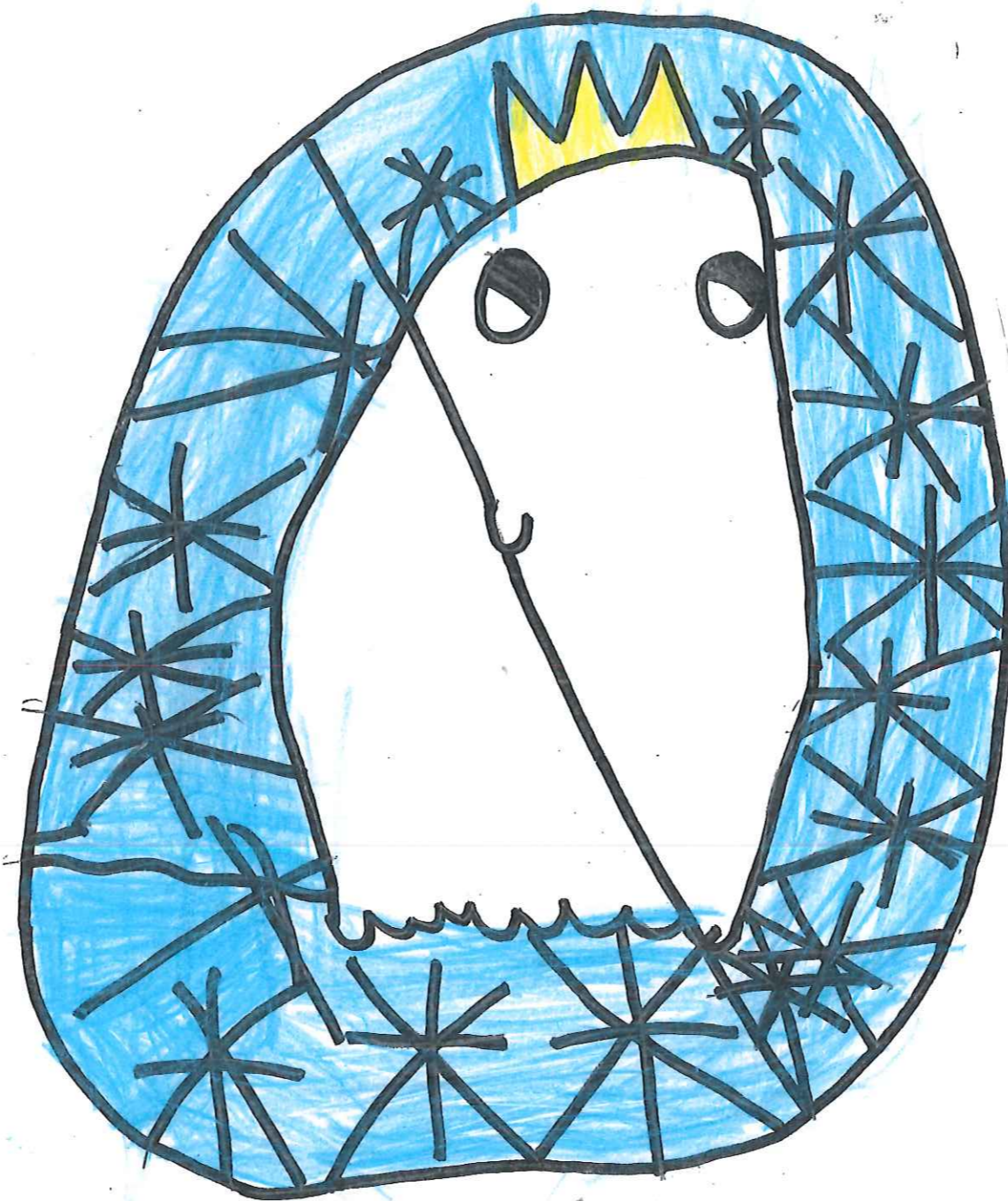
A mitja nit em va despertar, una altra vegada, un soroll!!! Vaig obrir la porta una miqueta i vaig veure...un fantasma!!! El fantasma de la tia Pepa!!! Em vaig espantar i vaig tornar al llit, esperant a veure com acabava la cosa al dia següent, i em vaig dormir, desitjant que tot fóra un somni.

Pel matí, li ho vaig contar a la tia; però ella va xiular, es va posar les mans a les butxaques, es va girar i se'n va anar. Aleshores vaig contar-lo de nou a Fran i als meus pares. Vam acordar entrar a l'habitació de Pepa i regirar dins del seu armari prohibit... la seua actitud ens semblava molt misteriosa. Vam tindre l'oportunitat de fer-ho quan va marxar a fer la compra al poble. Disposàvem aproximadament d'un parell d'hores. Per a sorpresa nostra, l'armari estava tancat amb clau i la clau no hi era . Vam començar a buscar-la com a bojos, i vam perdre molt de temps. Quan ja estàvem ficant-nos nerviosos, vam trobar una nota penjada en la porta de la casa que deia:»Si voleu eixir d'aquesta casa embruixada, heu de fer un Scape Room». Vam pegar tots quatre tal crit, que fins i tot ma mare es va desmaiar!!! Ens vam afanyar a ficar-la al sofà i a continuar els altres amb la recerca de la clau. Teníem clar que dins l'armari estava la resposta a les nostres preguntes.

Com que la clau no apareixia, però sí havíem trobat un **trepant** a la falsa, mon pare el va ficar en marxa i amb ell va desmuntar el pany de la porta de l'armari. Ens vam quedar bocabadats amb el que vam vore: era la tia Pepa!!! Ens va contar que un fantasma l'havia tancat a l'armari i havia adoptat la seua forma, i que tenia uns plans malvats.
- Mare meua! -va exclamar mon pare. - Però què és tot això? Un fantasma? Un Scape Room? Estic somiant?

De ben segur que tots penseu que tot aquest embolic és un somni meu, però no, no estava somiant. Era veritat. Fins i tot vam haver de cridar als caçafantemes, que amb les seues armes fantàstiques van fer desaparèixer a la falsa tia quan va tornar de la compra. Ara tots enteníem perquè no volia que la tocarem, i jo comprenia què era allò tan estrany que havia vist pel cel quan anàvem de camí al mas.

Aquesta experiència va ser una aventura increïble i màgica. Vam anar a dinar per a celebrar que tot havia acabat bé, i allí els pares ens van donar una gran notícia: a partir d'ara, en vacances d'escola, ens deixarien a Fran i a mi quedar-nos al mas amb la tia Pepa. Teníem tantès ganes de tornar a viure més aventures inesperades!!!!